

гато този възлюбленъ изгуби всичкитѣ си ниви, всичкото си богатство, знаете ли, на какво ще замяза животътъ? Въ Китай единъ философъ се оженилъ за една много красива мома, но голѣмото му нещастие било въ това, че нѣмалъ срѣдства. А тя била амбициозна жена. Сега васъ не визирамъ, азъ визирамъ ония, старитѣ жени, отъ старата култура. Живѣла тя година, двѣ, десетъ съ него и най-послѣ му казала: „Дотегна ми-твоята сиромашия, философъ човѣкъ си, ама тебѣ умътъ ти не стига, затова ти ме освободи, да се ожения за нѣкой богатъ.“ — „На драго сърце“, ѝ казалъ той, „свободна си, и имашъ всичкото мое благословение.“ Тя се оженила за единъ много богатъ търговецъ. Но въ Китай настанала голѣма криза, и викатъ този философъ да оправи Китай; станалъ той царь — управлява и разпорежда. Като чула тя това, отишла при него и му казала: „Много се радвамъ, че ти си достигналъ такова високо положение, азъ не очаквахъ, но сѣдбата тѣй завъртѣла щастieto при тебе; не може ли, както по-рано, да си заживѣемъ пакъ съ любовь?“ Гледалъ той, гледалъ, взелъ една чаша нектаръ, излѣлъ я на земята, и ѝ казалъ: „Събери този нектаръ въ чашата, и, ако можешъ да го съберешъ тѣй чистъ, както бѣше, можемъ да заживѣемъ пакъ заедно.“

И сега, когато Христосъ дойде на земята да царува, всичкитѣ свещеници ще дойдатъ, като тази китайка, да искатъ да живѣятъ съ него. Но Христосъ ще излѣе чашата и ще каже: „Съберете този нектаръ“. Азъ не говоря за сегашнитѣ свещеници, тѣ сѣ праведни, азъ говоря за голѣмитѣ грѣшници, които сѣ умрѣли. Съ умрѣлитѣ азъ лесно се разправямъ, но съ живитѣ не се закачамъ, съ тѣхъ не се разправямъ. То е единъ кошерь, а пчелитѣ иматъ жило, и, ако ги бутнешъ, ще те ужилятъ, и всичко подпухва. Не бутайте пчелитѣ!

И казва Писанието: „Студено било, и слугитѣ се грѣли, и съ тѣхъ билъ и Петъръ“. Ще ви приведа още единъ анекдотъ. Въ единъ богатъ замъкъ